

Sygn. akt VII Ua 83/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 grudnia 2017 r.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Włodzimierz Czechowicz

Sędziowie: SO Małgorzata Jarząbek

SO Agnieszka Stachurska (spr.)

Protokolant: Paulina Filipkowska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 12 grudnia 2017 r. w Warszawie

sprawy z odwołania K. L. oraz Ministerstwa Rolnictwa i Rozwoju Wsi

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych (...)Oddział w W.

o zasiłek chorobowy

na skutek apelacji wniesionej przez organ rentowy

od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Północ w Warszawie

VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 25 lipca 2017 roku

sygn. akt VI U 287/16

1. oddała apelację;

2. zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych(...) Oddział w W. na rzecz Ministerstwa Rolnictwa i Rozwoju Wsi w W. kwotę 120 (sto dwadzieścia) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w instancji odwoławczej.

SSO Agnieszka Stachurska SSO Włodzimierz Czechowicz SSO Małgorzata Jarząbek

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi - Północ w Warszawie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wyrokiem z dnia 25 lipca 2017r. w Warszawie, wydanym po rozpoznaniu odwołań K. L. oraz Ministerstwa Rolnictwa i Rozwoju Wsi w W. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...)Oddział w W. z dnia 14 czerwca 2016 roku, znak: (...), zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznał odwołującej K. L. prawo do zasiłku chorobowego z ubezpieczenia wypadkowego za okres od 25 marca 2015r. do 10 kwietnia 2015r. w wysokości 100 % podstawy wymiaru.

Sąd I instancji ustalił, że K. L. jest zatrudniona w Biurze Administracyjno-Budżetowym Ministerstwa Rolnictwa i Rozwoju od dnia 1 marca 2012 roku na stanowisku specjalisty. W dniu 24 marca 2015 roku zakończyła pracę ok. godz. 16:25 i wraz z innym pracownikiem Ministerstwa – M. G. opuściła pokój biurowy, w którym zorganizowane jest jej stanowisko pracy. Udała się w kierunku wyjścia z budynku prowadzącego po przejściu przez parking na ul. (...). Ok. godz. 16:30 w trakcie schodzenia po stopniach schodów zewnętrznych, w pewnym momencie odwołująca źle postawiła stopę na przedostatnim stopniu biegu schodów, co przyczyniło się do tego, że lewa stopa wykręciła się

do środka, powodując utratę stabilności. Na skutek wykręcenia się stopy odwołująca poczuła silny ból w lewej nodze. Idąca obok M. G., widząc zdarzenie oraz słysząc o odczuwanym bólu, zaproponowała pomoc polegającą na odwiezieniu odwołującej samochodem prywatnym do szpitala. Odwołująca odmówiła pomocy mając nadzieję, że ból sam minie. Jednak po przejściu kilkudziesięciu metrów w stronę przystanku tramwajowego i odczuwając coraz większy ból w stopie wezwała taksówkę i udała się do Szpitala (...). Po wykonaniu badania RTG stwierdzono u odwołującej skręcenie i naderwanie stawu skokowego. Jako zalecenia wskazano odciążenie kończyny do ustąpienia bólu, elewację kończyny, ewentualnie kule łokciowe, wzmocniony stabilizator stawu skokowego, okłady z lodu, z maści oraz kontrolę w poradni ortopedycznej za 10-14 dni.

W dniu 1 kwietnia 2015 roku pracodawca sporządził i zatwierdził protokół nr(...) ustalenia okoliczności i przyczyn wypadku przy pracy. Zdarzenie z dnia 24 marca 2015 roku zostało przez pracodawcę uznane za wypadek przy pracy. Jako przyczynę wypadku wskazano niezachowanie dostatecznej ostrożności w czasie schodzenia po schodach, które doprowadziło do niewłaściwego postawienia stopy na stopniu schodów, powodującego wykręcenie się stopy do środka i utratę stabilności .

Na skutek wskazanego wypadku przy pracy K. L. była nieprzerwanie niezdolna do pracy w okresie od dnia 25 marca 2015 roku do dnia 10 kwietnia 2015 roku. W dniu 27 kwietnia 2015 roku pracodawca wypłacił jej zasiłek chorobowy w wysokości 100% w kwocie 2.737,68 zł z funduszu wypadkowego.

Decyzją z dnia 12 stycznia 2016 roku, znak: (...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. odmówił K. L. prawa do jednorazowego odszkodowania z tytułu wypadku przy pracy, jakiemu uległa w dniu 24 marca 2015 roku. W uzasadnieniu organ rentowy wskazał, że z opisu okoliczności zdarzenia, zawartych w protokole ustalenia okoliczności i przyczyn wypadku przy pracy, wynika, że podczas schodzenia po schodach odwołująca źle postawiła lewą stopę na przedostatnim stopniu schodów, co spowodowało jej wykręcenie. Przyczyną wypadku było niezachowanie dostatecznej ostrożności w czasie schodzenia po schodach, które doprowadziło do niewłaściwego postawienia stopy na stopniu schodów, powodującego wykręcenie się stopy do środka i utratę stabilności. Wobec powyższego organ rentowy odmówił prawa do jednorazowego odszkodowania z uwagi na brak przyczyny zewnętrznej zdarzenia.

Kolejną decyzją z dnia 14 czerwca 2016 roku, znak: (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. odmówił K. L. prawa do zasiłku chorobowego z ubezpieczenia wypadkowego za okres od dnia 25 marca 2015 roku do dnia 10 kwietnia 2015 roku w wysokości 100% podstawy wymiaru oraz z ubezpieczenia chorobowego za okres od dnia 25 marca 2015 roku do dnia 10 kwietnia 2015 roku, a także uznał, że K. L. zachowuje prawo do wynagrodzenia za czas choroby zgodnie z art. 92 k.p. za okres od dnia 25 marca 2015 roku do dnia 10 kwietnia 2015 roku oraz, że powstała nadpłata zasiłku chorobowego z ubezpieczenia wypadkowego za okres od dnia 25 marca 2015 roku do dnia 10 kwietnia 2015 roku w łącznej kwocie brutto 2.737,68 zł, którą płatnik składek Ministerstwo Rolnictwa i Rozwoju Wsi z siedzibą w W. nienależnie rozliczył w ciężar składek na ubezpieczenia społeczne.

Powyższy stan faktyczny Sąd Rejonowy ustalił na podstawie dowodów z dokumentów, a także w oparciu o zeznania świadków M. G., E. W. oraz odwołującej się, które były logiczne i spójne oraz korespondowały ze sobą nawzajem. Z tego względu Sąd I instancji nie znalazł podstaw do kwestionowania ich wiarygodności.

Uwzględniając ustalony stan faktyczny Sąd Rejonowy ocenił, że odwołania K. L. oraz Ministerstwa Rolnictwa i Rozwoju Wsi w W. zasługiwały na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 6 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 30 października 2002r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (t.j. Dz. U. z 2015r., poz. 1242 ze zm., dalej: ustawa wypadkowa), z tytułu wypadku przy pracy lub choroby zawodowej przysługuje zasiłek chorobowy dla ubezpieczonego, którego niezdolność do pracy spowodowana została wypadkiem przy pracy lub chorobą zawodową. Zgodnie z art. 8 ust. 1 i 2 ww. ustawy zasiłek chorobowy z ubezpieczenia wypadkowego przysługuje niezależnie od okresu podlegania ubezpieczeniu. Zasiłek chorobowy z ubezpieczenia wypadkowego przysługuje od pierwszego dnia niezdolności do pracy spowodowanej wypadkiem przy pracy lub chorobą zawodową, z zastrzeżeniem ust. 3. Natomiast zgodnie z art. 9 ust. 1 ustawy

wypadkowej zasiłek chorobowy i świadczenie rehabilitacyjne z ubezpieczenia wypadkowego przysługują w wysokości 100% podstawy wymiaru.

Gdy zachodzą okoliczności, z powodu których ubezpieczony nie ma prawa do świadczeń z ubezpieczenia wypadkowego, osobom objętym ubezpieczeniem chorobowym przysługuje prawo do świadczeń na podstawie ustawy z dnia 25 czerwca 1999r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (t.j. Dz. U. z 2016 roku, poz. 372 ze zm.). Zasiłek chorobowy przysługuje ubezpieczonemu, który stał się niezdolny do pracy z powodu choroby w czasie trwania ubezpieczenia chorobowego. Miesięczny zasiłek chorobowy wynosi 80% podstawy wymiaru, z zastrzeżeniem art. 11 ust. 1a ust. 1b i ust. 2 powołanej ustawy (art. 6 ust. 1 i art. 1 ust. 1 ustawy). W takim przypadku za czas niezdolności do pracy wskutek choroby lub odosobnienia w związku z chorobą zakaźną, trwającą łącznie do 33 dni w ciągu roku kalendarzowego, a w przypadku pracownika, który ukończył 50 rok życia trwającą łącznie do 14 dni w ciągu roku kalendarzowego pracownik zachowuje prawo do wynagrodzenia, o którym mowa w art. 92 kodeksu pracy. Pracownik ma prawo do zasiłku chorobowego finansowanego ze środków Funduszu Ubezpieczeń Społecznych począwszy od 34 dnia lub odpowiednio 15 dnia niezdolności do pracy w roku kalendarzowym.

Zasadniczą kwestią dla rozstrzygnięcia rozpatrywanej sprawy było ustalenie, czy zdarzenie z dnia 24 marca 2015 roku spełnia przesłanki uznania je za wypadek przy pracy. Definicję wypadku przy pracy określa ustawa wypadkowa. Zgodnie z art. 3 ust. ww. ustawy za wypadek przy pracy uważa się nagłe zdarzenie wywołane przyczyną zewnętrzną powodujące uraz lub śmierć, które nastąpiło w związku z pracą:

- 1) podczas lub w związku z wykonywaniem przez pracownika zwykłych czynności lub poleceń przełożonych;
- 2) podczas lub w związku z wykonywaniem przez pracownika czynności na rzecz pracodawcy, nawet bez polecenia;
- 3) w czasie pozostawania pracownika w dyspozycji pracodawcy w drodze między siedzibą pracodawcy a miejscem wykonywania obowiązku wynikającego ze stosunku pracy.

Natomiast zgodnie z art. 2 pkt 13 ustawy wypadkowej, za uraz uznaje się uszkodzenie tkanek ciała lub narządów człowieka wskutek działania czynnika zewnętrznego.

Sąd Rejonowy podkreślił, że ustawa wypadkowa nie definiuje pojęcia „przyczyny zewnętrznej” wypadku przy pracy. W orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjmuje się, iż przyczyną zewnętrzną wypadku może być każdy czynnik zewnętrzny, który jest zdolny wywołać w istniejących warunkach szkodliwe skutki, w tym także pogorszyć stan zdrowia pracownika dotkniętego już schorzeniem samoistnym (uchwała 7 Sędziów Sądu Najwyższego z dnia 11 lutego 1963 roku, III PO 15/62, LEX nr 106030). Zewnętrzna przyczyna zdarzenia nie może pochodzić z organizmu pracownika dotkniętego zdarzeniem i musi być źródłem urazu lub śmierci. Nie musi być to wyłącznie jedna przyczyna, lecz również mogą to być przyczyny złożone, a więc zawierające połączenie czynnika zewnętrznego z czynnikami istniejącymi już w organizmie pracownika. Sama praca nie może stanowić zewnętrznej przyczyny w rozumieniu definicji wypadku przy pracy. Może nią być dopiero określona nadzwyczajna sytuacja związana z tą pracą, która staje się współdziałającą przyczyną zewnętrzną (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 stycznia 2014r., I PK 185/13, LEX nr 1646046). Z kolei „nagłe zdarzenie” powodujące uraz lub śmierć pracownika może nastąpić w dowolnym czasie i miejscu pod warunkiem, że pozostaje w związku z wykonywaniem czynności pracowniczych przez osobę, która wypadkowi uległa (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 3 lutego 2014 roku, I PK 245/13, LEX nr 1646082). Czasowy i miejscowy związek wypadku z pracą sprowadza się do czasowego (zdarzenie wystąpiło w czasie pracy w znaczeniu prawnym) bądź miejscowego (zdarzenie nastąpiło w miejscu zakreślonym strefą zagrożenia stwarzanego przez pracę) powiązania przyczyny zewnętrznej doznanego uszczerbku na zdrowiu z faktem wykonywania przez pracownika określonych czynności. Innymi słowy, czasowy i miejscowy związek wypadku z pracą oznacza, że pracownik doznał uszczerbku na zdrowiu w miejscu i czasie, kiedy pozostawał w sferze interesów pracodawcy. Zatem związek miejscowy i czasowy wypadku z pracą sprowadza się do ustalenia, że zdarzenie wystąpiło w czasie pracy w znaczeniu prawnym (nie tylko w czasie efektywnego świadczenia pracy, ale również w czasie pozostawania w dyspozycji pracodawcy - art. 128 § 1 k.p.), bądź w miejscu zakreślonym strefą zagrożenia stwarzanego przez pracę (na terenie zakładu pracy, a nie tylko w miejscu wykonywania czynności przez danego pracownika - art. 207 k.p.), przez powiązanie doznania uszczerbku

na zdrowiu z faktem wykonywania przez pracownika określonych czynności (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 maja 2014 roku, I PK 275/13, LEX nr 1477424).

Przyczyna zewnętrzna nie musi być związana wyłącznie z działaniem sił przyrody, narzędzi, maszyn i urządzeń, energii, czynników chemicznych itp. Może nią być każdy czynnik zewnętrzny, mogący wywołać uraz, w tym także czynności wykonywane przez samego poszkodowanego, w szczególności przyczyną zewnętrzną w rozumieniu ustawy wypadkowej może być nawet niefortunny odruch pracownika – jego nieskoordynowane poruszanie się, powodujące potknięcie się i upadek nawet na gładkiej powierzchni. Jest nim również, tak jak w rozpatrywanej sprawie, niewłaściwe stąpienie ze stopnia schodów. Wyłączenie przyczyny zewnętrznej nienaturalnego wykręcenia stopy, które nastąpiło w takich okolicznościach, byłoby uzasadnione tylko wtedy, gdyby istniały podstawy do ustalenia, że wypadek pracownika został spowodowany jego schorzeniem łączącym się np. ze skłonnością do omdleń lub zakłóceń równowagi (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 czerwca 1980 r. – PR 33/80, Sł. Prac. 1980, nr 12, s. 29). Jednak taka sytuacja nie wystąpiła w przedmiotowej sprawie, dlatego Sąd I instancji uznał odwołanie za uzasadnione. K. L. uległa wypadkowi w pracy, a jej niezdolność do pracy była spowodowana opisanym zdarzeniem. Zwolnienia lekarskie za sporny okres były wystawione bezpośrednio po zdarzeniu z dnia 24 kwietnia 2015r. i nie był kwestionowany ich związek ze skręceniem przez odwołującą stawu skokowego.

Sąd Rejonowy wskazał również, że decyzja z dnia 12 stycznia 2016 roku, znak: (...), wydana przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W., odmawiająca odwołującej się prawa do jednorazowego odszkodowania z tytułu wypadku przy pracy, jakiemu uległa w dniu 24 marca 2015 roku, nie miała wpływu na bieg ani rezultat niniejszego postępowania. Sąd podzielił per analogiam wyrażony w judykaturze pogląd, iż zweryfikowanie prawa do świadczeń z ubezpieczenia społecznego nigdy nie należy do materii administracyjno-sądowej, bo tego rodzaju spór z zakresu ubezpieczeń społecznych nie został zastrzeżony dla właściwości innych sądów niż powszechne, przeto już konstytucyjnie wyłączny jest sąd ubezpieczeń społecznych, który nie powinien być związany żadną decyzją administracyjną lub rozstrzygnięciem administracyjno-sądowym, jeżeli wyraźny przepis prawa ubezpieczeń społecznych nie przewiduje ani nie nakazuje takiego związania. Żaden organ administracyjny lub sąd administracyjny nie mogą wiążąco lub prawomocnie przesądzać o ubezpieczeniowych uprawnieniach emerytalno-rentowych; przyjęcie odmiennej koncepcji pozostaje w opozycji do konstytucyjnego uregulowania drogi sądowej przed sądami powszechnymi i niekonstytucyjnie oraz bezzasadnie ogranicza kompetencje sądu ubezpieczeń społecznych do sprawiedliwego orzekania w zakresie uprawnień z ubezpieczenia społecznego osądzanych w cywilnym postępowaniu sądowym, a które nie są wiążąco rozstrzygane w postępowaniu administracyjno- sądowym (uchwała 7 sędziów Sądy Najwyższego z dnia 11 grudnia 2008 roku, I UZP 6/08, zdanie odrębne SSN Z. Myszki).

Podsumowując, Sąd Rejonowy zmienił zaskarżoną decyzję przyznając odwołującej K. L. prawo do zasiłku chorobowego z ubezpieczenia wypadkowego za okres od 25 marca 2015 roku do dnia 10 kwietnia 2015 roku w wysokości 100% podstawy wymiaru (wyrok Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi – Północ z dnia 25 lipca 2017r. wraz z uzasadnieniem, k. 52 – 53 a.s. i k. 65 – 73 a.s.).

Apelację od wyroku złożył Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...)Oddział w W., który zaskarżył wyrok w całości, zarzucając mu:

1. błędną wykładnię przepisów prawa materialnego, tj. art. 57b ust. 1 - 3 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych w związku z art. 3 ust. 1, art. 9 ust. 1, art. 21 ust. 1, art. 22 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 30 października 2002r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz. U. Nr 199, poz. 1673 ze zm.), art. 110 k.p.a. w związku z art. 16 k.p.a. w zakresie związania organu administracji publicznej treścią wydanej decyzji;
2. sprzeczność istotnych ustaleń Sądu z treścią zebranego materiału w tym odnośnie oceny dokumentacji powypadkowej, nieuwzględnienie treści prawomocnej decyzji ZUS (...) Oddział w W. z dnia 12 stycznia 2016r., gdzie stwierdzono, że wypadek przy pracy w dniu 24 marca 2015r. nie był wywołany przyczyną zewnętrzną;

3. naruszenie przepisów postępowania poprzez przekroczenie granicy swobodnej oceny materiału dowodowego (art. 233 § 1 k.p.c.).

Wskazując na wymienione zarzuty pełnomocnik organu rentowego wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie odwołania ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do Sądu I instancji celem ponownego rozpoznania. W uzasadnieniu apelacji wskazał, że organ rentowy nie podziela stanowiska Sądu Rejonowego odnośnie oceny stanu faktycznego i prawnego sprawy. Zaakcentował, że w dniu 12 stycznia 2016r. została wydana decyzja odmawiająca prawa do jednorazowego odszkodowania z tytułu wypadku przy pracy z dnia 24 marca 2015r., ponieważ zdarzenie nie było wywołane przyczyną zewnętrzną. Stała się ona prawomocna, bo nie została zaskarżona do Sądu. Przepis art. 110 k.p.a. wyraża zasadę związania organu administracji publicznej wydaną decyzją administracyjną. Decyzje, od których nie służy odwołanie lub wnioski o ponowne rozpatrzenie sprawy, są ostateczne (art. 16 k.p.a.). Z zasady związania organu własną decyzją wynika nie tylko, że taka decyzja może być zmieniona lub uchylona przez organ, który ją wydał, tylko wówczas, gdy przewidują to przepisy kodeksu, ale także to, że organ ten nie może w żaden inny sposób uchylić się od tego związania. Wprawdzie k.p.a. nie ma w swych przepisach normy odpowiedniej do tej, jaką w przepisach procedury cywilnej jest art. 366 k.p.c., z przesłanki tej nie można jednak wyprowadzać dalszego wniosku, że postępowaniu administracyjnemu nie jest znane w ogóle pojęcie „powagi rzeczy osądzonej (rozstrzygniętej)” lub, że granice związania organu administracyjnego wydaną decyzją są niezależne od podstawy sprawy, przedmiotu rozstrzygnięcia lub tożsamości uczestników postępowania administracyjnego. W postępowaniu administracyjnym gwarancje trwałości decyzji wynikające z art. 110 k.p.a. należy rozumieć w ten sposób, że organ administracji, który wydał decyzję, jest nią związany od chwili jej doręczenia, jeżeli w nowej sprawie wszczętej przed tym organem nie zmieniły się istotne elementy poprzednio wydanej decyzji wynikające z art. 107 k.p.a. Takie stanowisko potwierdza orzecznictwo, które zostało przywołane w treści apelacji.

Wedle organu rentowego w rozpatrywanej sprawie, w decyzji z dnia 12 stycznia 2016r. o odmowie jednorazowego odszkodowania, zostało przesądzone, że zdarzenie z dnia 24 marca 2015r. nie było wypadkiem przy pracy. Decyzja ta powinna być brana pod uwagę również przy wydawaniu decyzji o przyznaniu zasiłku chorobowego z ubezpieczenia wypadkowego. Nie ustala się na nowo za każdym razem, czy zdarzenie należy uznać za wypadek przy pracy i czy zachodzą przyczyny wyłączające prawo do świadczeń, gdy ta okoliczność została już wcześniej rozstrzygnięta w innym postępowaniu. Przyjęcie odmiennego rozumowania prowadzi do sprzeczności, gdy to samo zdarzenie będzie kwalifikowane odmiennie. Wówczas w obiegu prawnym pojawiają się dwie wykluczające się decyzje administracyjne. W przedmiotowej sprawie tylko wcześniejsza zmiana decyzji z dnia 12 stycznia 2016r. w trybie przewidzianym w k.p.a. mogłaby uzasadniać rozstrzygnięcie Sądu Rejonowego, co jednak nie miało miejsca (apelacja organu rentowego z dnia 20 września 2017r., k. 79 – 80 a.s.).

Ministerstwo Rolnictwa i Rozwoju Wsi wniosło o oddalenie apelacji organu rentowego oraz o zasądzenie kosztów postępowania odwoławczego według norm przepisanych (odpowiedź na apelację z dnia 8 listopada 2017r., k. 95 – 96 a.s.).

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. jako bezzasadna nie zasługiwała na uwzględnienie.

Sąd Okręgowy podzielił ustalenia faktyczne i ocenę dowodów, dokonane przez Sąd Rejonowy. Organ rentowy w apelacji wskazał na sprzeczność istotnych ustaleń Sądu I instancji z treścią zebranego materiału oraz na przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów, nie wskazał jednak, na czym miałyby one polegać. W tym zakresie sformułował jedynie ogólny zarzut, odwołując się do treści art. 233 § 1 k.p.c., nie wskazał natomiast jakiegokolwiek argumentacji na poparcie swej tezy. Jedynie w ostatnim akapicie uzasadnienia apelacji pełnomocnik organu rentowego powtórzył ogólne stwierdzenie o wadliwości oceny materiału dowodowego, jednak swego stanowiska w tym zakresie nie uzasadnił. Tymczasem skuteczne postawienie zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c., dotyczącego zasad oceny dowodów, wymaga wykazania, że ocena ta dokonana została w sposób rażąco wadliwy lub oczywiście błędny, uchybiający zasadom logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego. Nie może ono ograniczać się jedynie

do zaprezentowania własnego przekonania o innej wadze i wiarygodności przeprowadzonych dowodów, czy też przedstawienia własnej wersji stanu faktycznego sprawy (orzeczenia Sądu Najwyższego: z dnia 6 listopada 1998r., II CKN 4/98, niepubl.; z dnia 5 sierpnia 1999r., II UKN 76/99, OSNAPiUS 2000, nr 19, poz. 732; z dnia 14 stycznia 2000r., I CKN 1169/99, OSNC 2000, nr 7 - 8, poz. 139; z dnia 10 kwietnia 2000r., V CKN 17/00, OSNC 2000, nr 10, poz. 189). W rozpatrywanej sprawie, skarżący nie sprostął ww. wymaganiom, a zatem omawiane zarzuty nie mogłyby stanowić podstawy dokonania zamiany ustaleń faktycznych i korekty rozstrzygnięcia wydanego przez Sąd Rejonowy.

Apelacja w głównej opiera się na twierdzeniu, że zdarzenie z dnia 24 marca 2015r. nie było wypadkiem przy pracy, a powodem takiego twierdzenia organu rentowego jest stanowisko wyrażone przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych(...) Oddział w W. w decyzji z dnia 12 stycznia 2016r. odmawiającej prawa do jednorazowego odszkodowania. Zdaniem skarżącego, Sąd Rejonowy powinien respektować wskazaną decyzję z powodów, które zostały zaprezentowane w uzasadnieniu apelacji. Sąd II instancji stanowiska organu rentowego w tej mierze nie podzielił oceniając, że uzasadniająca je argumentacja, jest chybiona. Odnosząc się do niej należy odróżnić dwie kwestie, tj. moc wiążącą prawomocnej decyzji administracyjnej jako całości określonej gwarancji prawnej, od przesądzającego waloru poszczególnych przesłanek tworzących tę gwarancję. Pierwsza z tych kwestii nie budzi wątpliwości, oczywistym jest bowiem, że decyzja administracyjna stanowi dowód tego, co zostało w niej urzędowo zaświadczone, a wynika to z art. 244 § 1 k.p.c., który nadaje decyzji w postępowaniu cywilnym walor dokumentu urzędowego. Należy też wskazać, że zgodnie z art. 16 § 1 k.p.a. i art. 110 k.p.a. decyzje, od których nie służy odwołanie w administracyjnym toku instancji lub wnioski o ponowne rozpatrzenie sprawy są ostateczne, zaś organ administracji publicznej, który wydał decyzję jest nią związany od chwili jej doręczenia lub ogłoszenia, o ile kodeks nie stanowi inaczej. Wskazane przepisy oznaczają więc związanie danego organu wydaną przez ten organ decyzją w znaczeniu proceduralnym oraz to, że decyzja wywiera określony skutek w sferze uprawnień lub obowiązków adresata decyzji. W takim też sensie - stwierdzenia określonych skutków prawnych w odniesieniu do konkretnego adresata - decyzja jest wiążąca dla innych podmiotów stosujących prawo, w tym sądów. Decyzja istnieje więc w obrocie prawnym jako skuteczna prawnie i sąd jest związany jej treścią (postanowienie Sądu Najwyższego z 3 lipca 2015r., IV CSK 636/14). Ad casum, niepodważalne jest zatem to, że K. L. nie uzyskała prawa do jednorazowego odszkodowania z tytułu wypadku z dnia 24 marca 2015r., co oznacza, że nie można w postępowaniu sądowym ustalić, że takie prawo jej przysługuje bądź przysługiwać powinno. Decyzja administracyjna z dnia 12 stycznia 2016r., której odwołująca nie podważyła w przewidzianym przepisami trybie, wiąże zatem w tym znaczeniu, że niepodważalny jest skutek prawny w postaci braku prawa odwołującej do jednorazowego odszkodowania.

Odnosząc się natomiast do drugiej kwestii, czyli prawnie wiążącego skutku jednej z materialnoprawnych przesłanek przyznania prawa na podstawie decyzji administracyjnej, nie można stwierdzić takiej oczywistości. Zgodnie z art. 104 § 2 k.p.a. decyzje rozstrzygają sprawę co do jej istoty. Decyzja administracyjna jako dokument urzędowy zaświadcza zatem o określonym stanie prawnym w sensie jednolitości przyznanego prawa, natomiast skutek ten nie rozciąga się na proces decyzyjny, a to właśnie w procesie decyzyjnym weryfikowane są przesłanki do urzędowego zaświadczenia o określonym stanie prawnym. Przesłanki materialnoprawne decyzji administracyjnej nie mają zatem prawnie wiążącej mocy i w zależności od okoliczności podlegają weryfikacji, czy to w innym postępowaniu administracyjnym, czy to w postępowaniu sądowym. Należy podkreślić, że nie ma normy prawnej narzucającej związanie okolicznościami stanowiącymi podstawę decyzji administracyjnej w przedmiotowo i podmiotowo innych postępowaniach. Na poparcie prezentowanego stanowiska należy przywołać poglądy wyrażone w uchwale Składu Siedmiu Sędziów Sądu Najwyższego z 29 czerwca 1995r., II PZP 2/95, gdzie rozważano kwestię związania sądu powszechnego rozpoznającego sprawę o świadczenia z tytułu choroby zawodowej, decyzją inspektora sanitarnego stwierdzająca chorobę zawodową lub brak podstaw do jej stwierdzenia. Sąd Najwyższy uznał, że końcowym efektem postępowania administracyjnego oraz sądownoadministracyjnego jest decyzja administracyjna, a nie orzeczenie sądu administracyjnego. Nadanie przez doktrynę decyzji waloru prawomocności z uwagi na poddanie jej kontroli sądu administracyjnego nie nadaje takiej decyzji przymiotu prawomocności oraz wynikających stąd skutków, o których mowa w procedurze cywilnej. W odniesieniu do takiej decyzji nie występuje powaga rzeczy osądzonej w rozumieniu przepisów k.p.c. Brak bowiem przepisu przewidującego związanie sądu w ścisłym znaczeniu, jakim dla prawomocnych, skazujących wyroków karnych jest art. 11 k.p.c. Przepis ten stanowi wyjątek od zasady samodzielnego

ustalenia okoliczności faktycznych i ich prawnej oceny w postępowaniu cywilnym, gdy chodzi o ustalenie wyroku skazującego co do popełnienia przestępstwa. Jako przepis wyjątkowy nie może być interpretowany rozszerzająco. To z kolei oznacza, że sąd pracy i ubezpieczeń społecznych rozstrzygając o konkretnym roszczeniu z zakresu ubezpieczeń społecznych jest zobowiązany z mocy art. 3 § 2, art. 213, art. 234, art. 233 § 1 k.p.c. do wszechstronnego zbadania i rozważenia wszystkich istotnych okoliczności sprawy i w tej kwestii nie można przyjąć prejudykatu jedynie co do wyszczególnionej przesłanki, stanowiącej podstawę rozstrzygnięcia o prawie w decyzji administracyjnej (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 30 marca 2017r., II UK 41/16).

W konsekwencji powołanych poglądów orzecznictwa, racji nie ma skarżący wywodząc w apelacji, że Sąd Rejonowy orzekając w sprawie o zasiłek chorobowy z ubezpieczenia wypadkowego związany był tym, co wynika z uzasadnienia decyzji ZUS (...) Oddział w W. z dnia 12 stycznia 2016r., a co było podstawą, przesłanką odmowy przyznania jednorazowego odszkodowania. Jak już zostało wskazane, wymieniona decyzja, której K. L. nie podważyła w przewidzianym przepisami trybie, wiąże w tym znaczeniu, że niepodważalny jest skutek prawny w postaci braku prawa odwołującej do jednorazowego odszkodowania. Nie wiążą natomiast elementy procesu decyzyjnego organu rentowego, w tym stanowisko o braku przyczyny zewnętrznej wypadku. W tym zakresie Sąd Rejonowy rozpoznając sprawę o zasiłek chorobowy z ubezpieczenia wypadkowego miał prawo, a zarazem obowiązek przeprowadzenia własnych ustaleń, w tym również w kwestii spełnienia przez zdarzenie z dnia 24 marca 2015r. przesłanek wypadku przy pracy. Nie był w tej części związany tym, co organ rentowy przyjął w decyzji z dnia 12 stycznia 2016r., tym samym nie naruszył żadnego z przepisów powołanych w apelacji.

Z przyczyn wskazanych apelacja organu rentowego, jako całkowicie chybiona, nie mogła skutkować ani zmianą, ani tym bardziej uchYLENIEM zaskarżonego wyroku. Podlegała oddaleniu na podstawie art. 385 k.p.c., o czym Sąd II instancji orzekł w punkcie 1 wyroku.

O kosztach zastępstwa procesowego Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. Ich wysokość wynosząca 120 zł została ustalona na podstawie § 9 ust. 2 w zw. z § 10 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015 r. poz. 1804 ze zm.).

SSO Agnieszka Stachurska SSO Włodzimierz Czechowicz SSO Małgorzata Jarząbek

ZARZĄDZENIE

(...)

SSO Agnieszka Stachurska